

2017. szeptember

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

A tízéves érettségi találkozóra a többség házastársával együtt jött el. Voltak egyedülállók is, és voltak, akik férjüket, vagy feleségüket osztály-, vagy iskolatársaik közül választották. Mindnyájan nagy örömmel jöttek feleleveníteni a közös élményeket, elbeszélni az elmúlt tíz évben történeteket. Osztályfőnökük úgy köszöntötte őket, mintha még most is az „ő osztálya” volnának. Meséljétek el – mondta –, hogy hogyan éltek. Sokatokról tudom, hogy mi történt veletek, hol dolgoztok, kinek hány gyereke van, de most legjobban az érdekelne, hogy hogyan érzitek magatokat, hogyan értékelitek az érettségi óta eltelt éveiteket. Szeretném, ha nem panaszkodnátok, inkább azt mondjátok el, hogy min munkálkodtok, mit tesztek azért, hogy vágyaitok teljesüljenek, hogy életetek jobb és szebb legyen, hogy azok az esetleges gondok, nehézségek, amelyek miatt panaszkodhatnátok, elháruljanak. A fiúk-lányok sorra beszámoltak dolgaikról, egyesek kicsit visszafogottan, mások őszintén és az osztályfőnök kérését komolyan véve. Egy lány azonban, aki még egyedül élt, és az osztályban a legmagasabb, közel két méter magas volt, kicsit keserűen beszélt. Könnyű volt nektek – mondta –, nekem folyton kosárlabdáznom kellett, naponta edzés, heti két-három meccs, vidéken és külföldön. Én nem értem rá randevúzni, folyton csak a kosárlabdáztam. Most, hogy már kezdek kiöregedni, a kosarazást is be kell fejeznem. A korban hozzám illő fiúk már mind elkeltek, szóval alig remélhetek egy komoly találkozást. Te szép sport-karriert futottál be – szolt közbe az egyik osztálytárs –, a sikereidnek csak örülsz? Túl nagy ára van ezeknek a „sikereknek” – válaszolt a kosaras lány –, és mire megyek vele? Az biztos, hogy ha újra kezdhethém, nem ezt az utat választanám.

Keresztényként arra vagyunk hivatva, hogy meghaladva önmagunkat és korlátainkat fáradhatatlanul törekedjünk a szeretet és az egység teljessége felé. Ne csüggedjünk tökéletlenségeink láttán, és ne ítéljük keményszívűen el azokat, akik nagyfokú törekenység állapotában élnek. Annak tudatában éljünk, hogy az a teljesség, amire ígéretet kaptunk, minden képzeletet meghalad, de csak odaát lehet benne részünk. (vö. AL 325)

Hogyan tudjátok gyerekeiteket arra tanítani, hogy kellő önismerettel fáradhatatlanul törekedjenek a szeretet és az egység teljessége felé? Mi segít az esetleges kudarcok után az újrakezdésben?

Manapság az életben sok minden aggaszthat minket, gyakran úgy érezzük, hogy ebben a mai világban nem is lehet keresztényként boldogulni. Bármibe akarunk belefogni, nehézségek jelentkeznek, és máris okot látunk a panaszkodásra. Ferenc pápa 2013-ban egy homíliájában elítélte a panaszkodást, mondván, hogy az elveszi előlünk a reményt. Dr. Salvo Noè olasz pszichológus, akinek PANASZKODNI TILOS tábláját a Szentatya kifüggesztette irodája ajtajára, egy interjúban rámutatott, hogy ha a panaszkodásra összpontosítunk, akkor nem tudunk a problémáink megoldására figyelni. Így tehát a panaszkodás időpocsékolás. Arra kell koncentrálnunk, amivel javíthatjuk életminőségünket. Hozzuk műköedésbe a pozitív, keresztény erényeket, a szolidaritást, a másokkal való osztozást, a másik ember meghallgatását, a testvéri kommunikációt és segítségnyújtást, erősítsük a reményt. Sohase feledjük Jézus tanítását: „Öt verebet ugye két fillérért adnak? Isten mégsem feledkezik meg egyről sem közülük. Nektek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva. Ne féljeteek tehát: sokkal értékesebbek vagytok ti akárhány verébnél.” (Lk 12, 6-7)

Hogyan tudtok a súlyos beteg, a kilátástalan helyzetbe került barát, a látszólag véglegesen megromlott kapcsolatban élő házaspár panaszkodására úgy reagálni, hogy az ne érezze szavaitokat a „szerencsés” ember fölényes kioktatásának?

Aki rászokott a panaszkodásra, az már automatikusan csinálja. Panaszkodik, ha szépen süt a nap, mert akkor túl meleg van, panaszkodik, ha felhős az idő, mert az olyan nyomasztó, panaszkodik, ha esik az eső, mert akkor ő megázik. Hamar eljut oda, hogy bármi történik, vagy éppen nem történik, az azért történik, vagy nem történik, hogy neki ártson. A dolgokat csak a saját szempontjából értékeli, az, hogy az általa nehezményezett esemény vagy körülmény másokra, akár legközelebbi hozzátartozóira, házastársára, gyerekeire milyen hatással van, fel sem merül benne. Minden ellene van, mindent negatívan lát, mindennek ő az áldozata, a többiek meg nem törődnek vele, még csak nem is értenek egyet vele. Így aztán kapcsolatai másokkal, családjával, barátaival, munkatársaival is megromlanak. Jól indult házasságok mehetnek tönkre, ha a férj, vagy a feleség belekerül a viktimizmus, az áldozatérzés hálójába.

Az önző, sikertelen ember könnyen válik „áldozattá”. Idézetek fel rokoni, baráti, vagy ismeretségi körötökből olyanokat, akik az áldozat érzés hálójába kerültek? Hogyan sikerülhet az ilyenek kigyógyítása?

Sok keresztény családban is gyakori a panaszkodás. Okkal-ok nélkül panaszkodunk, a családtagok meg maguk is inkább megtoldják a panaszt, mintsem megnyugtatón a panaszkodót. Lássuk Isten szemével családjunk minden tagját és ismerjük föl bennük Krisztust. Csak akkor lehetünk teljesen jelen a másik számára, ha minden körülményről, saját érdekeinkről megfeledkezve adjuk oda önmagunkat. Erre Jézus a minta, mert amikor valaki közeledett hozzá, hogy beszéljen vele, rátekintett, szeretettel nézett rá (vö. Mk 10,21). Az ő jelenlétében senki nem érezte mellőzve magát, mert Jézus szavai és gesztusai ezt a kérdést fejezték ki: "Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?" (Mk 10,51). (vö. AL 323)

Tud-e segíteni a családcsoport azon a házaspáron, akiről kiderült, hogy magukat mindenben sikertelennek érzik, úgy látják, hogy ők mindig áldozatok? Hogyan lehet a csoport egységét az ilyen házaspárok panaszkodása és negatív állásfoglalásai ellenére megőrizni?

Mondd csak – fordult az osztályfőnök a kosaras lányhoz –, jól emlékszem arra, hogy a kosárlabdázás mellett testnevelő tanári képesítést is szereztél? Tanár úr jól emlékszik – válaszolt a lány –, csak van egy kis baj ezzel a képesítéssel: nem sikerült letennem a kötelező nyelvvizsgát, így nem kaptam meg a diplomámat. Hiába küszködtem, hiába gyötörtem magam a tanulással, nincs használható képesitésem. Kicsit sötéten látod a helyzetet – vette át a szót az osztályfőnök –, ha beadsz egy kérvényt a tanulmányi osztályra, engedélyezik a pótvizsgát. Aztán amíg ezt intézik, itt az iskolában feleleveníted a nyelvtudásodat, ebben tudok segíteni, majd sikerrel levizsgázol. Nálunk itt most az egyik tornatanár épp nyugdíjba készül. Szívesen alkalmaznánk egy friss diplomást helyette. A kosaras lány meg sem bírt szólalni. Tanár úr – motyogta, és elpityeredett –, ez fantasztikus! Jó, jó – csitította az osztályfőnök –, csak egy kikötésem van: ha valami nem tetszik, ha valamiről úgy látod, hogy lehetne szebb, lehetne jobban csinálni, ne panaszkodj, hanem azt találd ki, hogy hogyan tudnád megszépíteni, mit tehetünk azért, hogy jobb legyen!

Bíró László
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke